

РЕШЕНИЕ

№ 34124

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 15.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5447** по опис за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени осъдителни иски за парични вземания с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. Производството пред настоящия съдебен състав е образувано след постановяване на отменително решение № 6165/21.05.2024 г. по адм.д. № 460/2024 г. на ВАС, Пето отделение, с което на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ, чл. 222, ал. 2, т.т. 1 и 2 и чл. 224 от АПК са дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. По-конкретно, ВАС указва, че съществен правно-релевантен факт по делото е установяване размера на обезщетенията по чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, определени на база на основната заплата за длъжността, на която служителят е възстановен, в конкретния случай, със съдебното решение. В мотивите на своето решение ВАС конкретно указва и посочва нормативни актове, издадени в периода от уволнението до възстановяването на длъжността, които влияят на размера на основната месечна заплата към момента на възстановяването на длъжността, и които, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, следва да се вземат предвид при определяне на размера на обезщетенията, като единна и твърда величина. За да се установи тази единна величина, ВАС посочва конкретни критерии, които следва да се вземат предвид, за да не се процедира, както при предходното разглеждане на делото от АССГ, когато размерът на обезщетението е определен от съда като средно-аритметично на минимума и максимумите на стойности на основната заплата, предложени от ССЕ. В изпълнение на тези указания, настоящият състав допусна изслушването на ССЕ с протоколно определение от 02.10.2024 г. и прие ССЕ с протоколно определение от 19.02.2025 г. Видно от експертизата, последната не отговаря на

въпросите във връзка с горепосочените указания на ВАС по тълкуването и прилагането на законите. По конкретно, експертизата не посочва размер на обезщетенията по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 122, ал. 3 от ЗДСл като единна величина на база на основната заплата за длъжността, на която служителът е възстановен, в конкретния случай, със съдебното решение. Ето защо, определението с което се даде ход по същество се отмени и по делото се допусна и изслуша повторна ССЕ /л.л. №№ 143-151/, която съобрази указанията по отменителното решение на ВАС и ще се обсъжда от съда при постановяване на настоящото решение.

Производството е образувано по искова молба на С. М. Т., ЕГН: [ЕГН], съд адр. [населено място], [жк], Първа част, [жилищен адрес] срещу Министерство на вътрешните работи, адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29. Предявени са следните искове, по които следва да се произнесе настоящият състав след отменителното решение на ВАС:

1.Иск с правно основание чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл за присъждане на сумата от 2 376 лв. , съединен с иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за забава на претендираната главница от 2 376 лв. в размер на 946,83 лв. за периода 17.10.2019 г. – 14.11.2022 г. ,

2.Иск с правно основание чл.122. ал.3 от ЗДСл за присъждане на обезщетение в размер на 1352, 52 лв. за недопускане на ищеца до работа за 12 дни в периода 30.10.2019 г. – 15.11.2019 г.

Претендира се законната лихва върху главниците от завеждането на иска 14.11.2022г. до окончателното изплащане на сумите.

Ищецът се позовава като основание за обезщетенията на това, че заповедта на ответника, с която е прекратено служебното му правоотношение в МВР е отменена при съдебното ѝ обжалване като незаконосъобразна и след подадено заявление е възстановен на заеманата длъжност, като по банковата сметка му е преведено обезщетение, която счита, че е по малко, от това колко трябва да му бъде заплатена. Разликата, която претендира като обезщетение по чл.121, ал.1, т.3 от ЗДСл е 2376 лв. , тъй като му било преведени само 11 826 лв. Претендира и лихва за забава на главницата от 2 376 лв. от датата на отмяна на уволнението с решението на ВАС -17.10.2019г., когато възниквало правото на такова обезщетение - до 14.11.2025 г. – датата на завеждане на исквата молба. Обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл претендира заради незаконното му недопускане да изпълнява служебните си задължения, след отмяна на уволнението и явяване на работа – от 30.10.2019г. до 15.11.2019г., когато е възстановен, като посочва размер 1352,52 лв., изчислени въз основа на заплата на ден, за дните на недопускане.

Ответникът Министерство на вътрешните работи прави възражение за недопустимост на исквете срещу МВР, тъй като счита, че МВР не е пасивно легитимирано лице да отговаря по тях, а друго юридическо лице ДУССД съгласно чл.37, ал.2 т. 3МВР, което е второстепенен разпоредител с бюджет към министъра на вътрешните работи, а МВР не носело отговорност за задълженията на своите структури самостоятелни юридически лица. ДУССД е юридическото лице, което е изчислило и и наредило за плащане от бюджета си дължимото обезщетение на С. Т.. Оспорва иска по основание и размер, както и претенциите за заплащане на законна лихва и мораторна лихва. Изразява становище за недопустимост и неоснователност по всеки от исквете: Че неоснователно ищецът твърди, че заплата му следва да е в размер на 2367 лв., тъй като определената му при възстановяване от 1971 лв. е определена съгласно Вътрешните правила за заплатите за държавните служители по чл.142, ал.1, т. 2 от ЗМВР, утвърдени с посочени заповеди, като към онзи момент не е било максималното за тази степен, а за всяка степен е била посочена конкретна сума. Освен това разпоредбите относно увеличението на заплатите в чл.67, ал.5 от ЗДСл и чл.11, ал.1 от НЗСДА, като една от хипотезите е възстановяване на държавен служител, е само възможност, а не императивно задължение на работодателя/органа по назначаването да

увеличи възнаграждението на служителите, включително и при възстановяване. Пзовава се на действали към момента на възстановяването вътрешни правила за заплатите на служителите, съгласно които е нямало как на служителите, в това число и на възстановени като Т. да бъде определен максимален размер за длъжността. По иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл счита, че не е доказано, че ищецът не е допуснат да изпълнява задълженията си, а чл.122, ал.1 от ЗДСл не разписва срок, в който да се извърши възстановяването, следва да е разумен, като е необходимо време за разглеждане на заявлението, докладването и разглеждането му от министъра и подготвянето и издаването на заповед, която след това да се връчи. По отношение на исквете по чл.33, т.9 и чл.192, ал.3 от ЗМВР, които намира за подведомствени на гражданските съдилища, а посъщество ги намира а неоснователни тъй като наградите са лични и индивидуални за постигнати резултати и принос, в процесния период не е осъществявал дейност на службата си, не е полагал труд. Намира за неоснователни и акцесорните претенции за лихви поради неоснователност на главните претенции. В съдебно заседание се представлява от процесуален представител юрк.Т., която претендира присъждане на разноски и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура, счита исквата претенция за неоснователна и недоказана, намира за основателни възраженията за неправилно посочване на ответника, както и предлага да се имат предвид, че има вече изплащане и е неоснователно да се претендира по висок размер, както и да се съобрази експертизата.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исквата молба и отговора на исквата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Установява се по делото, че жалбоподателят е заемал длъжност по служебно правоотношение в МВР „началник на сектор "Планово-бюджетна дейност" към отдел "Административен" при дирекция "Управление па собствеността п социални дейности"-МВР, което служебно правоотношение е било прекратено със заповед № 8121К-9242 от 27.09.2018г. на министъра на вътрешните работи с предизвестие, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 19.10.2018г. Впоследствие при обжалването й заповедта е била отменена с влязло в сила на 17.10.2019г. решение на ВАС - № 13885/17.10.2019г. по адм.д. № 2082/2019 г. на ВАС

на

РБ.

На основание съдебното решение ищецът е подал на 30.10.2019г. заявление за явяване на работа на заеманата от него длъжност, а именно началник на сектор "Планово-бюджетна дейност" към отдел "Административен" при дирекция "Управление па собствеността п социални дейности"-МВР.

Със заповед № 8121К-13757/13.11.2019г. на Министъра на вътрешните работи ищецът е бил възстановен на длъжността, която е заемал преди прекратяването, считано от 15.11.2019г. На 17.12.2019г. по представената от него банкова сметка му е преведена сума в размер па 13 035 лв, от които 11 826 лв. обезщетение по чл.121.ал.1,т.3 от ЗДСл. Според указанията на ВАС по отменителното решение в настоящото производство е допусната и приета горепосочената ССЕ /л.л. №№ 143-151/, което съдът кредитира, като неопровергано от насрещни доказателства. Вещото лице предлага и поддържа в откритото съдебно заседание от 15.10.2025 г. работна заплата от 2 259,82 лв. , като основа за изчисляване на обезщетението по чл.121.ал.1,т.3 от ЗДСл, което възлиза общо на 13 558,92 лв.

Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на исквете:

Предявените от ищеца обективно съединени иски с правни основания чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл и по чл.122, а.3 от ЗДСл за причинени имуществени вреди, както и акцесорните към тях за лихви са процесуално допустими. Предявени са от активно легитимирано лице, което твърди, че претърпяло вредите, за които търси обезщетение, във връзка с административна дейност на ответник и в давностния 5 г. срок, считано от влизане в сила на отменителното съдебно решение за незаконосъобразност на прекратяване на правоотношението през 2019г.

Що се отнася до пасивната легитимация, която е предпоставка за основателност, а не за допустимост на иска, съдът намери за неоснователен наведеният довод от касатора – МВР, че искът неправилно е насочен срещу министерството и следва да е насочен към Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности към МВР“, която е юридическо лице със самостоятелна правосубектност, съгласно която поема правно и финансово задължения по различни правоотношения, включително и по такива, възникнали във връзка с иски за обезщетение.

Не е спорно по делото, че служебното правоотношение на Т. е било за длъжността началник на сектор „Планово-бюджетна дейност“ към отдел „Административен“ при Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ – МВР, от която е бил незаконосъобразно прекратено служебното му правоотношение и съответно възстановен. В случая предявените иски за заплащане на обезщетения по съответните разпоредби на ЗДСЛ се основават на незаконосъобразни действия на органа по назначаване на ищеца, който в случая няма спор, че е министърът на вътрешните работи, при което съобразно разпоредбата на чл. 205, ал. 1 АПК тези иски се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите, което юридическо лице в случая е именно Министерството на вътрешните работи. Обстоятелството, че съгласно чл. 37, ал. 1 ЗМВР в структурата на същото има посочени обособени структури, които по силата на ал. 2 са определени като юридически лица не води до извод, че една от тях – дирекцията, в която служителят е заемал длъжност може да носи отговорност за незаконосъобразен акт на ръководителя на министерството, предвид категоричната законова уредба, посочена по-горе. В този смисъл и решение по аналогичен случай на ВАС на РБ Решение № 6341 от 27.06.2022г. постановено по адм.д. № 2141/2022г. по описа на ВАС, Пето отделение.

Съгласно чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. В случая по делото не е спорно, че ищецът има право на такова обезщетение предвид отменената заповед за прекратяване на правоотношението му, такова му е изплатено, спорен е размерът на обезщетението и се претендира разлика над изплатения размер, базирана на заплатата, която претендира ищецът, че е следвало да му бъде определена при възстановяването. Нормата на чл. 121, ал. 1, т.3 от ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно разпоредбата на чл. 104, ал. 1 ЗДСл, регламентираща, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Делото е върнато от ВАС с указания за събиране на доказателства за размера на обезщетението, доколкото фактическото основание на

иска е установено. По горе се установи, че размерът на обезщетението възлиза на 13 558,92 лв. , от което следва да се приспаднат изплатените на ищеца 11 826 лв. Така се получава дължим остатък от 1 732,92 лв. , до който размер следва да се уважи иска.

По отношение на акцесорната претенция за лихва, нейната основателност произтича от частичната основателност на главната претенция и липсват данни сумата на обезщетението да е изплатена с лихва. Но съдът приема, че началният момент не е отмяната на заповедта за прекратяване на правоотношението както претендира ищецът, тъй като обезщетението се дължи от ответника след покана и окончателно решение по спора за отмяна на уволнението и съответно до изплащане на пълната сума на обезщетението длъжникът е в забава. Лихвата за забава изпълнението на парично задължение представлява обезщетение за неизпълнението му в размер на законната лихва, дължимо от длъжника от деня на забавата – чл.86, ал.1 от ЗЗД, като при договорни правоотношения, каквото в случая не е налице, обезщетението може да е и в по-голям от законната лихва в размер. В случая размерът на лихвата за забава плащането на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е законната лихва. Прави се терминологично разграничение на лихвата за забава в периодите на изчислението ѝ така: Мораторната лихва се изчислява от датата на изпадане в забава до датата на завеждане на иска, а законната -присъжданата след завеждането на иска до изплащането на сумата. Ищцата претендира и двете.

Съдът намира, че следва да изчисли мораторната лихва в случая от поканата до длъжника с молбата на 30.10.2019г. до частичното плащане на 17.12.2019г. Така съдът приема размер на дължимата лихва от 692,82 лв. за периода 30.10.2019 г. – 14.11.2022 г. , до който размер следва да се уважи претенцията.

2.По иска с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл и акцесорна претенция за лихви. Съгласно посочената норма- когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. От разпоредбата на чл.122, ал.1 от ЗДСл следва, че с явяването на работа в посочения срок служителът се възстановява. След като това не се е случило в деня на явяването на ищеца при подаване на заявлението му на 30.10.2022г., то същият е в хипотеза на недопускане да изпълнява служебните си задължения и това се преустановява едва с издаването на заповедта за възстановяване на 15.11.2019г. И тази хипотеза попада в обезщетяването по чл.122, ал.3, тъй като възстановяваният служител е в правото си да работи, а до издаване на тази заповед е в невъзможност да го упражни и забавянето следва да се обезщети. Установява се по делото, че на 30.10.2019 г. ищецът се е явил да заеме длъжността, като е бил възстановен на длъжността считано от 15.11.2019г. Следователно не е бил допуснат да работи за 12 работни дни. Според указанията на ВАС по отменителното решение в настоящото производство е допусната и приета горепосочената ССЕ /л.л. №№ 143-151/, което съдът кредитира, като неопровергано от насрещни доказателства. Вещото лице предлага и поддържа в откритото съдебно заседание от 15.10.2025 г. работна заплата от 2 259,82 лв. , като основа за изчисляване на обезщетението по чл.122.ал. 3 от ЗДСл, което възлиза общо на 1 291,32 лв. , до който размер следва да се уважи иска.

На основание чл. 226, ал. 3 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 2 156,59 лв. В случая се претендират разноски, както следва, съгласно приложен списък на разноските на л.159: 1800 лв. договорено и платено адвокатско възнаграждение при първото разглеждане на делото пред АССГ; 10 лв. държавна такса; 400 лева депозит за вещо лице; 1 800 лв.

договорено и платено адвокатско възнаграждение при разглеждане на делото пред ВАС; 1600 лв. договорено и платено адвокатско възнаграждение при второто разглеждане на делото пред АССГ. Прилагайки 226, ал. 3 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК съдът уважава частично възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл. 144 от ПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК. Съдът взема предвид, че съгласно чл. 8, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, минимумът по чл. 8, ал. 3 от Наредбата е 767,53 лв. Конкретното дело не е с висока правна или фактическа сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание. Следователно, при определянето на дължимите на ищеца разноски, не следва да се вземат предвид претендираните възнаграждения от по 1 800 лв, 1 800 лв. и 1 600 лв. , а минимумът по Наредбата – 3 пъти по 767,53 лв. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело **С-438/22** , "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществено поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 767,53 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на

фактическата и правна стойност на делото.

На основание чл. 226, ал. 3 от АПК и чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответника следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 137,32 лв. – при основа от по 200 лв. възнаграждение за юрисконсулт за инстанция и 70 лв. ДТ за касационното обжалване.

На основание чл. 126 от ЗДСл във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъдена да заплати на АССГ сумата от 585,14 лв. - за експертиза при второто разглеждане на делото от 716 лв. и две такси по 10 лв. за съединени искиове, доколкото при завеждане на делото е заплатена само една такса от 10 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника Министерство на вътрешните работи, адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 да заплати на ищеца С. М. Т., ЕГН: [ЕГН], съд адр. [населено място],[жк], Първа част, [жилищен адрес] на основание чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл., във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл, сумата в размер на **1 732,92 лв.**, ведно със законната лихва върху присъжданата главница, считано от датата на завеждане на исковата молба – 14.11.2022 г. , до окончателното изплащане на сумата, като **отхвърля** иска в останалата част до пълния предявен размер от 2 376 лв.

ОСЪЖДА ответника Министерство на вътрешните работи, адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 да заплати на ищеца С. М. Т., ЕГН: [ЕГН], съд адр. [населено място],[жк], Първа част, [жилищен адрес] на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата в размер на **692,82 лв.** – обезщетение за забава на присъжданата главница от 1 732,92 лв. за периода 30.10.2019 г. до 14.11.2022 г. , като **отхвърля** иска в останалата част до пълния предявен размер от 946,83 лв.

ОСЪЖДА ответника Министерство на вътрешните работи, адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 да заплати на ищеца С. М. Т., ЕГН: [ЕГН], съд адр. [населено място],[жк], Първа част, [жилищен адрес] на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. , сумата в размер на **1 291,32 лв.**, ведно със законната лихва върху присъжданата главница, считано от датата на завеждане на исковата молба – 14.11.2022 г. , до окончателното изплащане на сумата, като **отхвърля** иска в останалата част до пълния предявен размер от 1 352,52 лв.

ОСЪЖДА ответника Министерство на вътрешните работи, адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 да заплати на ищеца С. М. Т., ЕГН: [ЕГН], съд адр. [населено място],[жк], Първа част, [жилищен адрес] на основание чл. 226, ал. 3 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 2 156,59 лв. деловодни разноски.

ОСЪЖДА ищеца С. М. Т., ЕГН: [ЕГН], съд адр. [населено място],[жк], Първа част, [жилищен адрес] да заплати на ответника Министерство на вътрешните работи,

адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29, на основание чл. 226, ал. 3 от АПК и чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 137,32 лв. деловодни разноси.

ОСЪЖДА ответника Министерство на вътрешните работи, адр. [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 да заплати на АССГ, на основание чл. 126 от ЗДСл във вр. чл. 143, ал. 1 във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 6 от ГПК, сумата от 585,14 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.